СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

Ч. 135. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 18-го ЛИПНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JULY 18, 1986 No. 135. VOL. XCIII.

Ю. СТАРОСОЛЬСЬКОГО НАЗНАЧЕНО ВТРЕТЄ НАЧАЛЬНИМ ПЛАСТУНОМ

Ню Йорк. — Головна Пластова Рада враз із Комісією для вибору Начального Пластуна подали до загального відома, що згідно із графною про Начального Пластуна, схваленою 5-им Збором Конференції Українських Пластових Організацій у 1970 році та правильником вибору Начального Пластуна, вони постановили дня 18-го червня 1986 року проголосити втретє Начальним Пластуном не чергову семирічну каденцію пл. сен. керівництва Юрія Старосольського, члена Куреня УПС „Лісові Чорти".

Урочисте введення в уряд переобраного Начального Пластуна відбудеться під час Дня Пластуна-Пластунки в неділю, 20-го липня ц.р. на пластовій оселі „Вовча Тропа" в ЗСА в присутності пластової молоді.

Д-р Ю. Старосольський

Відбудеться 38-ий з'їзд ОДВУ в Лігайтоні

Лігайтон, Па. — Центральна Управа Організації Державного Відродження України повідомляє все членство ОДВУ і братські організації та українське громадянство, що в днях 30-го і 31-го серпня та 1-го вересня відбудеться 38-ий звичайний з'їзд ОДВУ тут на оселі ім. Олега Ольжича. З'їзд буде із звичайним порядком нарад, з участю делегатів з рішальним голосом і всіх членів ОДВУ і братських організацій з дорадчим голосом. З'їзд починається в суботу, 30-го серпня, о год. 9:30 ранку.

В неділю, 31-го серпня, о год. 11-ій рано буде відправлена Служба Божа в каплиці св. Андрея за спокій душ поляглих у боротьбі за волю України. О год. 12:15 по полудні буде соборна Панахида й відзначення 45-ліття початків УПА „Поліська Січ" і Похідних Груп ОУН. О год. 2-ій по полудні відбудеться обід з привітами представників організацій і установ.

О год. 6-ій вечора буде поминальна академія з нагоди 45-річчя трагічної смерти полк. Миколи Сціборського і сотн. Омеляна Сениса-Грибівського. Слово виголосить Євген Скоцко з Вашінгтону.

В понеділок, 1-го вересня, о год. 10-ій рано відбудеться ділова нарада Координаційної Ради Братніх Організацій. Український Визвольний Фонд матиме свій звичайний з'їзд, а Український Золотий Хрест матиме свою річну ділову конференцію.

В Гантері починається мистецький сезон

Гантер, Н. Й. — Літній сезон 1986 року Центру Української Культури розпочинається цієї суботи, 19-го липня, о год. 8-ій вечора, тут в Ґранджі біля церкви св. Івана Хрестителя. Мистець ким керівником ЦУК є д-р Ігор Соневицький.

Цього тижня в програмі виступить піяністка Юліяна Осінчук. Вона ґратиме твори композиторів: Лисенка, Ліста, Лятошинського і Моцарта. Квитки, в ціні 5 і 4 дол. для членів ЦУК і для сеньйорів, і 3 дол. для студентів, можна набути при касі.

Особи, які бажають стати членами Центру Української Культури, можуть заплатити річну вкладку в сумі 10 дол.

К. Дмитрук знову пише каґебівські фальшивки

Київ. — Газета „Радянська Україна" знову надрукувала серію статтей, „геніяльних" памфлетів Клима Дмитрука-Гальського, сповнених ненавистю, примітивізмом його мислення, скерованих на адресу „українських буржуазних націоналістів" під заголовком „Фальшивки не пройдуть".

У цих статтях кагебівський публіцист, лавреат премії Ярослава Галана, розглядає проблему так званого Львівського собору з 1946 року і, як він пише, „скасування Берестейської унії, розрив з Ватиканом і возз'єднання з Руською православною церквою".

Він дійшов до такого „наукового" висновку, що „українські буржуазні націоналісти і Українська Католицька Церква за кордоном, а не комуністична пропаганда, займаються 'дезінформацією' у справі добровільного присднання" і легальности Львівського собору. Одним словом К. Дмитрук, який вже від багатьох років вправляється у фальшивках проти українців в діяспорі, обернув кота хвостом догори і заявив, що це не Москва, не її київські васали і не писаки типу Дмитрука фальсифікують справу собору і „добровільного присднання" католиків до „матірної Руської Церкви", а навпаки, зненавиджені комуно-московським режимом „націоналісти" і їхні „поплентачі з церковних кіл".

У статтях кагебівського писарчука немає нічого нового. К. Дмитрук мабуть вже постарівся. Він повторює фрази, сказані ним кілька років тому, і говорить неправду про участь в соборі кількох списків і маси священиків та вірних, бо, мовляв, тільки 281 священиків-католиків не погодилися з поверненням до православ'я, а всі решта прийняли „воз'єднання" і з ентузіязмом взялися за відбудову парафій. К. Дмитрук цілковито промовчує процес тотального нищення совєтським режимом УКЦеркви, вивезення і знищення ієрархії тієї Церкви на чолі з Митрополитом Йосифом Сліпим, який єдиний оцілів і завдяки Папі Іванові XXIII прибув до Риму в 1963 році. У тайгах Сибіру згинули тисячі священиків, монахів і монахинь та вірних, які, як пише Дмитрук „не погодилися" з рішенням собору і вмерли за віру у численних совєтських ГУЛагах.

Довго і докладно розказує у своїх статтях К. Дмитрук про „протопресвітера, доктора теології і філософії Гавриїла Костельника", на авторитеті якого, на жаль, Москва і її слуги будували свою теорію „возз'єднання" і спроби знищення УКЦеркви в західних областях України після Другої окупації тієї території совєтськими військами.

В Україні читач вміє вичитувати правду між рядками. З цього погляду і статті кагебіста К. Дмитрука можуть стати у пригоді.

Американський журналіст пише з признанням про Л. Савойку

Ню Йорк. — У щоденнику „Дейлі Ньюз" з четверга 11-го липня ц.р., появилася стаття пера Міґуеля Переза п.н. „Гей, ви забули про справжню Міс Свободу", в якій автор з великою теплотою та признанням пише про Лідію Савойку та її велику працю довкруги імігрантам, яку вона від років веде з рамени Католицької акції в ЗСА. На думку автора Л.Савойка немов вставновила новий острів Елліс, в якому вона старається перевести сотки прибіжжих до ЗСА через складні процеси поселення в цій країні. Підкреслюючи це, що Л. Савойка українка, М. Перез уважає, що це вона є тою, яка високо піддержує во гонь свободи і що нікому так як їй не належалося особливе признання при святкуваннях 100-річчя Статуї Свободи. Для М. Переза Л. Савойка є втіленням цієї Статуї Свободи, але він глибоко обурений тим, що їй не дано ніякого признання, а дістали його лише ті, які мають силу і успіхи у політичному чи іншому житті.

У розмові із Л. Савойкою автор довідався, що вона, оглядаючи всі великі святкування в Ню Йорку, що відбувалися від 3-го до 6-го липня ц.р. на телевізійному екрані, схарактеризувала їх як неґідні і призначені лише на ефект. На її думку в ЗСА далі панує дискримінація у відношенні до імігрантів, у відношенні до їхнього слабого знання мови чи їхнього акценту. Вона знає, що афганістанці, сальвадорці чи мешканці Нікараґуа приїжджають до ЗСА не тому, що хочуть тут жити, але том, що шукають за безпекою, а помимо того їм не дають права азилю.

М. Перез закінчує свою статтю, посвячену Л. Савойці, припущенням, що можливо вона не одержала ніякого відзначення з нагоди святкувань 100-річчя Статуї Свободи тому, що ніколи не боїться висловити одверто своїх думок і своєї критики урядових чинників. „Якщо б Статуя Свободи могла говорити, — закінчує свою статтю М. Перез, — вона сказала б, що вона називається Лідія Савойка".

РОЗМОВИ Е. ШЕВАРДНАДЗЕ В ЛОНДОНІ БУЛИ УСПІШНИМИ

Лондон, Великобританія. — Розмови міністра закордонних справ СССР Едуарда Шеварднадзе з британськими офіційними особами, зокрема з прем'єр-міністром Марґарет Тачер і міністром закордонних справ Джеффрі Говом, були успішними, заявили обидві сторони.

На протязі трьох годин Е. Шеварднадзе обговорив з британським колеґою усі важливі міжнародні проблеми, а саме справи заборони хемічної зброї, плянована вершинну конференцію між президентом Роналдом Реґеном і генеральним секретарем ЦК КПСС Михайлом Горбачовим в ЗСА та справу затіснення співпраці між Совєтським Союзом і Великобританією в майбутньому. В кінці розмови Шеварднадзе запросив Гова відвідати в 1987 році СССР, на що він дав свою згоду.

Прем'єр-міністрові М. Тачер совєтський дипломат передав особистого листа від М. Горбачова, у якому він порушує і переповідає про всі „совєтські мирні ініціятиви", а також запрошення відвідати Москви. Час відвідин, кажуть англійські дипломати, буде ще узгіднений пізніше. Крім вже згаданих справ, Шеварднадзе і Тачер порушили ще проблеми терроризму в світі, зменшення арсеналу стратегічної нуклеарної зброї, афганську проблему, наслідки чорнобильської нуклеарної катастрофи і права людини.

Візиту совєтського міністра закордонних справ розглядають в Лондоні, як доказ покращання совєтсько-британських відносин, які погіршилися були після втечі на Захід резидента совєтської розвідки Олега Гордієвського і викинення з Великобританії 31 совєтських „дипломатів".

У Вашінґтоні візиту Шеварднадзе в Лондоні розглядають інакше. Американські політичні аналітики вважають, що Москва вже віддавна намагається забити клина між Вашінґтоном і Лондоном.

Сенсацією у переговорах вважають те, що від імені совєтського уряду Е. Шеварднадзе підписав договір з британським урядом про сплату Совєтським Союзом довгів царської Росії, які відмовлялися заплатити ще Владимір Ленін і його наслідники. Агентство Юнайтед Пресс Інтернешенел, яке подало цю інформацію, не знає ще подробиць цього договору.

Посуха на півдні ЗСА є небезпекою для мешканців

Атланта, Джа. — Хвиля спеки, яка панує в південно-східних стейтах ЗСА, зокрема в Джорджії і Південній Кароляйні вже від десяти днів, викликує серед населення велику журбу, тому що вона з'єднана із чотиримісячною посухою, найгіршою, яку мали досі ці стейти. Температура біля, а то і понад 100 ступенів є причиною вже 12 смертних випадків серед населення, але також має вплив на звірят, так що навіть риби гинуть від неї.

Десять днів цієї спеки в поєднанні із чотирма місяцями посухи, яка прийшла в часі, коли фармери ще не піднеслися господарсько після великої посухи перед десятьма роками, створили у цих південних стейтах велику кризу. Загрожені є засоби бавовни, сої, кукурудзи і земляних горіхів, якщо в найближчому часі не впаде сильний дощ. Черепична земля, характеристична для цих околиць, є така суха і тверда, що навіть гробокопателі не можуть без полиття водою викопати у цій землі ями. Рівночасно з посухою та спекою прийшов брак води, який найбільше відчувають фармери.

В одній тільки Джорджії згинуло вже досі від горячі 750,000 курей в одному тижні. Тому, що фармери не мають чим годувати худоби, їм доражують продавати її в сусідні стейти, де є кращі умови, але ринок є так переповнений, а транспорт при такій спеці так небезпечний, що й тут фармери несуть велику втрату.

Як обраховують, в Південній Кароляйні в цьому році буде лише 25 відсотків звичайного збору бавовни і сої, а подібне можна сподіватися із збором земляних горіхів. Спека і посуха впливають також на психічний настрій населення, яке є незвичайно пригноблене, очікуючи від тих природних катастроф великої фінансової втрати.

У СВІТІ

ЗАХІДНІ ДИПЛОМАТИ в Москві кажуть, що совєтський уряд не має довір'я до заяв Адміністрації президента Роналда Реґена про справи розброєння, а головно про зменшення стратегічної нуклеарної зброї. „Ми маємо сумний досвід з мораторіюмом на випробування атомової зброї під землею", — заявив совєтський лідер Михаїл Горбачов, і тому не треба дивуватися, що СССР тепер дуже обережно ставиться до всяких заяв речників ЗСА. У Вашінґтоні офіційні представники Уряду Р. Реґена заявили, що замість складати такі заяви про недовір'я до ЗСА, совєтський лідер „повинен подивитися спочатку на свої задні колеса".

Д-Р РОБЕРТ БАЛЛАРД із двома помічниками занурився у підводному човні „Алвін" на 13,000 стіп на поклад славного корабля „Титаник", що потонув 74 роки тому. Д-р Р. Баллард відкрив корабель у вересні минулого року і тепер робить дальші розшуки на ньому, накручуючи рівночасно на фільм все, що там бачить. Теперішні досліди дозволять точно визначити, що було причиною затоплення корабля у 1912 році.

ВСЕ БІЛЬШЕ Й БІЛЬШЕ сенаторів ЗСА підтримують пропозицію поширення економічних санкцій проти Південно-Африканської Республіки тому, що уряд білої меншости у Преторії не дає собі ради з більшістю чорного населення і є змушений застосовувати фізичну силу війська і поліції проти демонстрантів і насланих із закордону ворохобників. Сенатори є готові другий раз голосувати над цією справою, якщо уряд президента Пітера Боти не припинить неґайно репресій, не відкличе вийняткового стану і не проголосить пляну ліквідації політики апартеїду.

ТУРЕЦЬКИЙ УРЯД признався що більшість опіюму, продукованого у Південній Азії і на Близькому Сході, контрабанда перевозить до Західної Европи через Туреччину. Очевидно, опіюм і героїну торгівці перевозять нелеґально, але Туреччина не спромоглася сама контролювати цієї „торгівлі", бо має замало добре вишколених поліцистів. Трапляються також перекупства серед поліцистів і військовиків і тому не дивно, що така маса наркотиків попадає на европейські ринки.

АСТРОНАВТИ ПЕРЕБУВАЛИ ЧОТИРИ МІСЯЦІ У СТРАТОСФЕРІ

Москва. — Два совєтські астронавти — полковник Леонід Д. Кізім, 44 роки, Владимір Соловйов, 39 років — повернулися на землю після чотирьох місяців перебування у стратосфері, виконавши місію на міжпросторній станції „Мір", яка була запущена місяць наперед. Станція „Мір", це велика скомплікована конструкція, 56 футів довга і 13 футів широка, збудована у формі літаючого корабля із шістьма заїздами, квартирою до життя і праці астронавтів, обладнана найновішою технологією з допомогою якої астронавти могли передавати до запускної станції на землю усі фотоінформації, спостереження тощо.

Астронавти повернулись на землю при допомозі ракети „Союз-15", кабіна якої, при допомозі спеціяльного парашута, осіла в степах Казахстану. Згідно з інформацією совєтського пресового агентства ТАСС, кабіна торкнулася землі 16-го липня ц.р., о год. 4:34 по полудні, приблизно 33 милі від міста Аркалік. Обидва астронавти виглядали дуже змучені і розгублені коли їх завезли до телевізійної кімнати для переведення коротКого інтерв'ю совєтськими телевізійними кореспондентами. Обидва астронавти є довголітніми ветеранами міжпросторних полетів і разом з цією місією вони перебували 238 днів у стратосфері. ТАСС інформує, що полк. Кізім, командир станції і В. Соловйов, інженер міжпросторних ракет, почуваються добре, але їхнє здоров'я перевіряти муть лікарі, щоб встановити чи чотиримісячне перебування астронавтів у стратосфері не підірвало їхнього здоров'я.

Експерименти, які переводили астронавти в стратосфері при допомозі помічного повітряного корабля, переходять межі всякої уяви. Вони, наприклад, відлітали дуже часто від матірного корабля „Мір" на 1,850 миль і фотографували полети різних сателітів, також несовєтських, відвідували іншу совєтську станцію „Салют-7", яка була запущена у простори ще в 1982 році, передавали побажання на землю з нагоди першого полету у стратосферу астронавта Юрія А. Гагаріна, день якого було встановлено в СССР, кружляли тільки у спеціяльних одягах довкола корабля, займаючись незначними на правами, фотографували кулю землі, включно з реакторами в Чорнобилі.

Очевидно, совєтська пропаганда намагається максимально використати цей успіх для розголошення совєтських технологічних досягнень у стратосфері і спроможність совєтської астронавтики. На Заході не виключають, що „Мір" має також ще інше, крім наукового завдання, а саме: стан ція слідкує за подіями на землі, одним словом є великим технічним шпигуном для Москви.

В АМЕРИЦІ

ЯК ПОВІДОМЛЯЄ ТИЖНЕВИК „Тайм", Білий Дім має намір призначити амбасадором у Південно-Африканській Республіці неґритянського промисловця Роберта Бравна. Призначення Р. Бравна буде свідчити про відмову Адміністрації Роналда Реґена від політики „конструктивного діялогу" з урядом ПАР, яка основана на переговорах, а не на санкціях.

ЛІТАК „ВОЯДЖЕР", який летів п'ять днів безперерви, закінчив свій лет у Каліфорнії. Легкий літак, що мало важить, але величиною подібний до Боїнґа 727, може летіти безперерви, не злітаючи на землю по бензину. Досі, літак пролетів 11,857 миль вздовж стейту Каліфорнії. Пілоти Д. Рутан і Дж. Єґер готують літак до лету навколо світу, який заплянований на вересень.

ВАШІНҐТОН ПОВІДОМИВ Москву, що З'єднані Стейти Америки згідні на скликання 22-го червня позачергового засідання американсько-совєтської Постійної консультативної комісії. Совєтська пропозиція скликати позачергову зустріч була сприйнята багатьма співробітниками Адміністрації без ентузіязму і викликала різкі розходження в урядових колах ЗСА. Спочатку створювалося враження, що ЗСА не погодяться на совєтські пропозиції. Москва запропонувала зустріч комісії для того, щоб обговорити рішення президента Роналда Реґена про відмову З'єднаних Стейтів від дальшого дотримання договору САЛТ II. Президент прислухався до рекомендацій Державного департаменту, який закликав відповісти на совєтську пропозицію позитивно, щоб відмовою не дати Москві пропаґандивну перевагу.

СОВЄТСЬКЕ ПРЕСОВЕ агентство ТАСС надрукувало коротке звідомлення про приватну візиту в Москву колишнього президента ЗСА Ричарда Ніксона, в якому сказано, що Р. Ніксон виступив перед співробітниками Інституту ЗСА і Канади Академії Наук СССР. Зустріч Ніксона з колишнім амбасадором Совєтського Союзу у Вашінґтоні, а нині секретарем ЦК КПСС Анатолієм Добриніним була відкладена або відкликана, бо А. Добринін виїхав у В'єтнам на похорон Ле Дуанна. Ніксон відвідав московські колгоспні ринки, на яких він вперше побував ще у 1959 році.

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР Джордж Шулц доручив амбасадорові ЗСА в Сирії встановити, хто є автором книги „Сіонська маца". За неперевіреними даними, автором книги є міністер оборони Сирії генерал Мустафа Тлас. У книзі описуються події, які нібито сталися в 1840 році, коли група жидів вбила двох християн і використала їх кров для виготовлення маци. В листі до рабина Марвіна Гіра державний секретар ЗСА запевнив його, що поділяє почуття обурення жидівського народу. Речник сирійської амбасади у Вашінґтоні заявив, що не має поняття про існування такої книги.

ГРУПА АМЕРИКАНСЬКИХ вчених з дозволу совєтського уряду прибула на місце проведення нуклеарних випробувань у центральному Казахстані. Американські спеціялісти зможуть фіксувати підземні поштовхи, викликані землетрусами, промисловими вибухами і роботами в шахтах. Вони мають намір також зробити експеримент для фіксації власного підземного вибуху, призначеного на наступний четвер у Неваді. Знаючи наперед потужність вибуху, вчені можуть порівняти одержані дані з контрольними цифрами. „Я ще не можу зрозуміти, чому совєтські керівники пішли на цей крок, — заявив геофізик Каліфорнійського університету Джан Берґер. — Мої підозри розсіються лише тоді, як наш пункт стеження пропрацює більше року". Доктор Томас Кокран заявив, що Михаїл Горбачов дозволив на працю американських вчених, не зважаючи на активний спротив військових кіл, які традиційно дотримуються політики повної секретности.

ТЕНІСОВИЙ ТУРНІР НА СОЮЗІВЦІ

Союзівка. — Карпатський Лешетарський Клюб в Ню Йорку влаштовує тенісовий турнір у подвійній грі чоловіків та юнаків та у мішаній грі за нагороди Союзівки, який відбудеться в суботу і неділю, 9-го і 10-го серпня ц.р., тут на кортах оселі. Початок подвійних ігор чоловіків відбудеться у суботу, 9-го серпня о год. 10-ій рано. Подвійні ігри юнаків і мішаних пар відбудеться того самого дня о год. 1-ій по полудні. Вписове — 4 дол. від особи. Особиста реєстрація змагунів відбудеться годину перед початком змагань.

Н. Толстой доповідав про воєнні злочини

Оттава (С. Яворський). — В п'ятницю, 20-го червня ц.р., тут у великій амфітеатральній залі Карлтонського університету відбулася доповідь Ніколая Толстого, відомого історика і автора з Анґлії. Він говорив про воєнні злочини і про воєнних злочинців, але цим разом йшло про злочини, які були доконані зразу після закінчення Другої світової війни політичними і мілітарними чинниками британського уряду.

Н. Толстой, автор монументальної та детально удокументованої праці під заголовком „Жертви Ялти" (Victims of Yalta) про насильну репатріяцію совєтських громадян після Другої світової війни, як і кількох важливих творів, говорив цим разом про перфідну видачу британськими військовими властями багатьох тисяч військовополонених козаків з родинами та військовополонених югославів в руки совєтських і югославських катів, які безпощадно мордували своїх ідеологічних противників. Акція цієї злочинної репатріяції є детально описана в останній книзі Н. Толстого під назвою „Міністер і масакри" (The Minister and the Massacres). Головним ініціятором цих злочинів автор називає Гарольда Мекміллена, тодішнього міністра в уряді Вінстона Черчіля.

Свої досліди Н. Толстой базував на офіційних документах, які були доступними для істориків, а також на зізнаннях свідків, які пережили описувані автором страхіття, та які хотіли про це говорити. За словами автора, цікавим аспектом цієї справи було те, що після публікації його книги всі головніші анґлійські газети, радіо і телевізія суцільно її бойкотували. Оґляди в газетах, як і особисті інтерв'ю з автором, які були влаштовані заздалегідь, були раптом скасовані. Автор припускає, що якась невидима, але могутня рука каятється за цією конспірацією.

В своїй доповіді Н. Толстой говорив також про канадську комісію досліджування нацистських злочинців, яка є відома під назвою комісія Дешена. Він написав на цю тему брошуру під назвою „Trial and Error", в якій він критикує в першу чергу селективність комісії в досліджуванню злочинців (лише нацистських, а не всіх воєнних злочинців), а також гостро засуджує рішення комісії Дешена користуватись совєтськими джерелами. Може найбільш ельоквентно з усіх висловів, які були доте пер зарекордовані, Н. Толстой, ясно і недвозначно змальовує злочинний характер совєтського правосуддя, від перших років цього режиму до сьогоднішнього дня. Він сильно підкреслює факт, що від 24-го серпня 1939 року до 22-го червня 1941 року совєтський уряд був вірним партнером Гітлера, а совєтське НКВД тісно співпрацювало з гітлерівським Гестапо у виконуванні найбільш жахливих злочинів в історії людства. Автор особливо детально описав масакру польських офіцерів у Катині.

Н. Толстой влучно зауважив, що британське міністерство війни недавно постановило досліджувати закиди проти Курта Вальдгайма, який мав бути відповідальним за смерть двох британських військовополонених під час Другої світової війни. В той сам час це саме міністерство відмовляється досліджувати видачу большевикам і партизанам Тіта близько 70,000 військовополонених козаків і югослав'ян, всупереч всім британським і міжнародним законам.

Присутні на доповіді (понад 200 осіб) нагородили доповідача довгими оплесками. Опісля присутні мали нагоду ставити доповідачеві питання.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Чи вкінці протверезіє американське судівництво?

Як уже інформовано, американська преса вкінці бачить зріст критицизму у відношенні до американського судівництва за сліпе потурання совєтським „доказам" про мнимих воєнних злочинців, які живуть, як американські громадяни на терені ЗСА і яких громадянство, а то й життя, залежить тепер від тих саме так сумнівних доказів, що їх залюбки подають совєтські каґебівські чинники.

Те, що ОСІ іде рука в руку із КҐБ ми вже не один раз мали нагоду переконатися у теперішній нагінці на членів української спільноти, зокрема на колишніх членів українських збройних сил у Другій світовій війні, та інших буцімто коляборантів нацистської Німеччини.

Однак наших переконувань досі не дуже то хотів хтось слухати. Аж ось тепер, у зв'язку з черговим випадком естонця Карла Ліннаса, якого на підставі рішення судових інстанцій мають видалити до СССР, де йому вже давно позаочно присудили вирок смерти, починає змінятися загальний клімат настроїв. Щораз більше є прилюдних критичних завваг до праці ОСІ, а в наслідок того до праці американського судівництва, що видає строгі засуди всупереч усім засадам американських прав свободи одиниці.

В Каліфорнії створена Коаліція для оборони конституційних прав і безпеки розпочала тепер акцію проти видалення К. Ліннаса в руки совєтських сатрапів. Надиво акція має великі успіхи і сам колишній генеральний прокуратор ЗСА Рамзі Кларк погодився внести відклик К. Ліннаса до Верховного Суду. Також голова Міжнародної Амнестії в ЗСА написав до генерального прокуратора Едварда Міса листа в обороні Ліннаса. Оборонці Ліннаса висувають сильні арґументи, які зачинають промовляти до поважних американських чинників. Вони здобувають для себе і консервативні і ліберальні кола, даючи їм докази, що присуд Ліннаса і його видалення із ЗСА, яке має наступити, є побудовані на недемократичних заложеннях, а кара, яка його чекає в СССР ніяк не відповідає вині неправдивого свідчення, яке він мав зробити, виповнюючи іміґраційні папери.

Розуміється, теперішній директор ОСІ Ніл Шер старається боронитися, що інформації, які вони дістають від совєтських чинників є правдиві, бо, мовляв, „Західня Німеччина у своїх процесах проти воєнних злочинців не один раз послуговувалася ними". Але тут як контрарґумент оборонці К. Ліннаса цитують статті теперішнього асистента президента Р. Реґена Патрика Бюкенена, де він висловлюється дослівно на тему процесів проти німецьких „коляборантів" так: „Я думаю, що видалювати американського горожанина до СССР, щоб там його судили за співпрацю з Гітлером, нагадує мені книжки Орвелла чи Кафки. Як може судити інших цей головний коляборант Гітлера з Другої світової війни, яким був совєтський уряд?"

Маємо надію, що ці проблиски протверезіння серед думаючих політичних і судівничих кіл американської спільноти, це перший крок у доброму напрямі. Побачимо чим закінчиться рух оборони Карла Ліннаса і який буде тепер остаточний присуд Верховного Суду. На жаль, незалежно від цього який буде вислід, це вже не поможе ані Федоренкові ані, мабуть, Дем'янюкові, про якого в останньому часі нічого не чуємо і процес якого в Ізраїлі відкладають з тижня на тиждень.

Але коли публічна опінія вкінці зрозуміє ганебну ролю ОСІ, як знаряддя совєтської політики, це може змінити настанову до цілої української спільноти і до всіх тих борців за Україну, що тепер живуть непевні завтрішнього дня, хоча живуть на вільній землі Вашінґтона.

Михайло Кучер

ЯК ДОВГО ПРОІСНУЄ СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ?

III.

Немало людей в СССР ставить собі питання яким шляхом піде країна? Досить розповсюджена думка, що теперішній стан може продовжитися на десятиліття. Одначе тут не взято до уваги хуткости наростання неґативних процесів в економічних, соціяльних і духових сферах. Коли відкладати необхідні реформи, вони побільшаться і їх не можна буде вирішити. Нерішучість уряду, тупцяння на місці, гасла замість політики і праці можуть покликати до життя великі неґативні сили. Теперішній совєтський уряд, як зрештою всі попередні, боїться небезпеки і буде тримати курс незмінним. Все таки мусить прийти час, коли за неґативне не можна буде обвинуватити міжнародне становище, погану для врожаю погоду і „безсмертних" ворогів народу. Щоб прийняти кардинальні рішення, необхідні далеко непересічні здібності та відвага. А таких здібностей не мають люди, які автоматично рухаються від шкільного комсомольського комітету до ЦК КПСС. Бажання за кожну ціну втриматися при владі несе їх до економічної катастрофи країни. Міжнародне становище не буде впливати на внутрішній розвиток СССР.

Президента ЗСА послаблює постійна парляментарна опозиція, яка майже силою випхнула його до Женеви до зустрічі „на вершинах". Зустріч на деякий час припинила лямент опозиції, але крім згоди на „культурну виміну" малощо дала. Яку культуру може запропонувати Совєтський Союз, що потонув в маразмі. Треба буде щось позичити з „проклятого минулого", хоч би п'єси Антона Чехова чи рештки царського балету.

У тих розважаннях не узгляднено „релігійного відродження" у СССР. На цю тему існують два діяметрально протилежні погляди — відродження є, або його нема. В кожному разі невідомо чи релігійне відродження якось вплине на політичну будуччину СССР. Національне питання в СССР — також тема велика і відповідальна. М. Джілас на цю тему висловився так: Міжнаціональні відносини в Совєтському Союзі все більше загострюються. Воєнна імперія і експансіонізм врешті дадуть можливість неросійським народам поставити питання про свою державну незалежність. Два відомі в цілому світі суспільні діячі Михайло Джілас і Михайло Михайлів вважають, що совєтська система знаходиться у стані загнивання і той процес буде продовжуватися. Африканські комуністи не мають жадних ілюзій щодо Совєтського Союзу. Він їм потрібен як джерело озброєння і політичний союзник, яким можна при нагоді лякати Захід. Ідеологічно-політичний вплив СССР обмежився до великої армії з атомовою зброєю. Це тільки військова сила відсталої консервативної імперії. Але зброя не творить політичних ідей. Одначе СССР існує і зі всіми своїми неґативами загрожує вільному світові. В чому ж тоді справа? Чи наше знання Совєтського Союзу вистачає? Еспанський філософ Ортеґа-і-Гассет у своїй книзі „Повстання мас" писав: раніше маси займали задній плян соціяльної сцени. Тепер і після революції маси вийшли на аванс сцену, туди де досі були головні діючі особи. Герої зникли, залишилася маса без обличчя. Про психологію мас досі написано багато, але мало позитивного. Коли пишуть про „совєтські маси", то дослідник натрапляє на неприємне явище, яке трудно вияснити. Без огляду на терор, „маси" невільно, або й зовсім вільно виявляли підтримання влади і тим самим режиму.

Ми, українці на цю тему пишемо мало, або й нічого. Москалі на цю тему пишуть і писали багато, наприклад, Зінов'єв і Зубов. Совєтська „маса" — це ціла мозаїка совєтських народів. Первісне захоплення Зінов'євим на Заході зменшилося. Йому при оцінці совєтської дійсности закинено песимізм і майже цинізм. Він у першу чергу, соціолог. На Заході при розгляді поняття „совєтський народ" зроблено багато помилок. Інколи так звану совєтську людину розглядають як витягнену зі системи, поза системою, на яку вона не вплинула. Це в якійсь мірі відноситься і до нас, українців. Тоді виходить, що так звана совєтська людина хоче тільки одного — свободи, без означення якої. А це веде до хибного висновку, що без огляду на провал економіки, або й завдяки йому в СССР існує майже революційне становище. На Заході належить до доброго тону хвалити совєтську молодь. Вона, мовляв, знищить режим. Є такі, які хочуть знищити, тільки невідомо скільки їх є. Але візьмімо молодь, що народилася у 40-их, або 50-их роках. Це не відноситься до української

(Закінчення на стор. 3)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Теодор Терен-Юськів

Концерт модерної музики в Ню Йорку

Коли б мене запитав хто-небудь, який то концерт був би нам тепер не зовсім конечний, я відповів би: фортепіяново-клярнетовий. А ще до того з мало переконливою т.зв. модерною музикою. Так званою, бо насправді модерною вона вже давненько (70 роки) перестала бути і тепер є нічим іншим, за американським висловом, як „old hat" („старий капелюх"). З концертом цього роду музики виступив 24-го червня, в невеличкій залі, Меркін Голл, досить відомий наш піяніст, а теж диригент, тепер і композитор із Ляс Веґас Вірко Балей з американським, спосібним клярнетистом, найменням Вілліям Павел.

А коли мова про інструментальний дует, то нам так і знадобився б радше такий любитель усюди і побажаний концерт флейти і фортепіяну. Бо хоч популярний клярнетист Бенні Ґудман (щойно померлий) зискав великий розголос джазовою музикою, але вже безсмертність здобув собі молодечий ще ірляндець Джеймс Ґолвей своєю чарівливою грою на флейті виконуючи найрізноріднішу музики. Шкода, що Балей не подумав про співгру з дуже модною флейтою.

Воно самозрозуміло, що ніхто не може і не буде диктувати комусь іншому, яка музика має бути йому до вподоби та який музичний напрям він має визнавати. В. Балей мав час і право вибрати для себе т.зв. модерну музику. Ми пережили вже добу цієї музики. А тому, що вона зі своїм інтелектуально-калькуляційним, радше безчуттєвим стилем, не була спроможна створити геніяльних мистецьких архитворів вічної вартости, як композиції Баха, Моцарта чи Бетговена, тому і не потрапила здобути собі всецілo світу. Незабутнім залишається явище з концерту з прекрасною оркестрою Філядельфії, де наша піяністка Л. Артимів грала Шопена в переповненій залі, проте коли розпочалась музика симфонії У. Шумана (не Роберта) публіка почала нишком опускати залю. Своєрідній романтизм чи неромантизм мусів заступити яловий модернізм. Зрештою навіть І. Стравінський покинув укінці свій модернізм і почав творити в неоклясицизмі. А наш А. Рудницький ще швидше відсахнувася від гарячо пропагованого ним самим модернізму.

Проте це зовсім не значить, що модерна музика перестала існувати. Цей рід музики знайде завжди, хай і в малій кількості, своїх творців та визнавців. У нас одним із пропаґаторів і навіть творців цієї музики пробує бути саме В. Балей. І це не є якимсь нашим нещастям. Навпаки. Ми великий, музикальний народ, тому мусимо мати представників усіх родів та стилів музики. Балей бажає жити і творити для модерної музики, то це зовсім у порядку. Побачимо тільки чи і як довго витримає він у наміченому напрямі.

Проте у зв'язку з укладом програми самого концерту насуваються деякі запити. Чому Балей пропаґує так завзято мало цікаву і поверховну музику Валентина Сільвестрова з Києва, як ось „Сонату ч/2." (на фортепіян), коли на Україні є, без найменшого сумніву, куди більш талановиті і кращі музикотворці, от хоч би з великих, Скорик, чи з майже невідомих, Губа й ін.? Кілька літ тому, на відчиті Балея в УІА, хтось із публіки запитав його, чи Сільвестров — українець? Відповідь була потакуюча. Тим часом відомо, що „Музична фундація Куссевіцького" (давніший, популярний жидівсько-російський диригент у Бостоні), ніколи не зробила жадного музичного замовлення у якогонебудь українця, навіть у Балея ні, але у Сільвестрова так.

Балей заграв цю сонату бездоганно; привертало увагу його гарне форте. Одначе щипання чи щупання струн відчиненого фортепіяну пальцями — це одна з наївностей модерної музики — не вчинило речі Сільвестрова більш переконливою.

Без акомпаньяменту, твір японця Джоджі Юаса „Клярнетова самота" був виконаний Павелом віртуозно. Ця незворушлива композиція була написана на смерть японського, модерного композитора Й. Іріно.

Дуже енерґійною і рішучою, а рівночасно найбільш гамірливою була довжелезна композиція молодої Кетлин Ст. Джан із Каліфорнії, на старогрецьку тему „Жертва Ефіґенії". Вдячний, проте складний психологічно сюжет, був позбавлений, вже хоч би для контрасту, найменшого ліризму і ніжности. Авторка була присутня на концерті і відклонилась зі залі за оплески без більшого одушевлення.

Само собою, що найцікавішою для нас точкою мусіла бути, написана кілька років тому (1979-84), композиція Балея „Sculptured Birds" або „Різьблені птахи" (автор не заподав у програмі свого українського заголовку для клярнету і фортепіяну, що складалась із трьох частин. Друга частина „Орел" написана навіть за повштохом праць геніяльного Архипенка. І навіть, як сама музика не зовсім зворушила мене то, однак, з цілою певністю треба заперечити необ'єктивну і сторонничу писанину критика з „Ню Йорк Тайм-

(Закінчення на стор. 3)

НОСИВ ВОВК...

(м.б.) Коли б нині засудили Івана Дем'янюка, ми мали б право вважати, що той суд мав таке саме моральне право судити його за негуманність, як його мали совєтські судді, які брали участь у нюрнберзькому трибуналі.

Пригадаймо собі відому з преси подію, яка потрясла нині державною системою Ізраїля: В 1984 році напало чотирьох палестинців на автобус біля Тель Авіву. В тій терористичній атаці зґинули два палестинці й одна жінка-вояк ізраїльтянка. Двох палестинців вийшли з тої сутички живими і їх забрали — як показують знімки — навіть непораненими аґенти Шін Бет (ізраїльське ФБІ). Відтак вийшло на яв, що ці аґенти Бету затовкли тих в'язнів на смерть. Ліберальні кола Ізраїля висунули цю справу на світло денне і вимагали покарати винуватих. У правовій державі недопустимий самосуд. Виконавці того самосуду бороняться тим, що вони мали приказ від шефа Шін Бету, Абрама Шальома. Той же, з черги обороняючи себе, мав заявити у листі до президента Герцоґа, що він мав апробату на цей акт від „вищих чинників". Панує думка, що тим „вищим" міг бути тільки тодішній прем'єр-міністер, а нині міністер зовнішніх справ, І. Шамір. Шамір, лідер парляментарної групи Лікуд, мав би у жовтні на підставі порозуміння з Партією праці перебрати шляхом ротації провід уряду Ізраїля. Нинішній прем'єр Перез, бажаючи не допустити до скандалу, щоб евентуально не судили Шаміра, погодивсь на те, щоб цю справу „зам'яти". Президент Герцоґ амнестував Шальома і його аґентів перед судом над ними, як колись през. Форд амнестував Ніксона, щоб справи не розмазувати, а головно не підважити авторитету служби безпеки Ізраїля.

Але є в Ізраїлі люди, які вважають, що вдержання авторитету правовости важливіше, чим політичні мотиви, тимпаче, що у світі зачинають наростати сумніви відносно політичних методів Ізраїля. Завдяки тим елементам справою зайнявся верховний суд Ізраїля. Розглядаючи питання леґальности амнестії перед виявленням цілої події на суді, суд той постановив, що виконна влада має перевести поліційні дослідження поведінки Шін Бету в справі тих палестинців.

Таке дослідження, що могло б очевидно вияснити ролю тодішнього прем'єр-міністра Шаміра, могло б викликати серйозну кризу уряду Ізраїля. А уряд той у гарячій воді. Перед кількома місяцями була голосною справа діяльности розвідки Ізраїля на терені ЗСА, що досить неприємне, коли це робить „приятель". Джонатан Поллард, який служив розвідці Ізраїля, заявив, що розвідчиком Ізраїля в ЗСА був полковник ізраїльського летунства Авіям Селля, якого уряд Ізраїля охороняє перед американськими слідчими органами. Вийшов скандал. Та ще не втихла справа того Селля, коли останніми днями вийшла на світло денне друга неприємна для Ізраїля розвідча справа, яка підриває довір'я ЗСА до Ізраїля: Ізраїль мав би викрадати тайни продукції „розривних" бомб, які Уряд ЗСА перестав постачати Ізраїлеві, коли їх вжито в Лівані проти виразної заборони ЗСА вживати їх для інших цілей, як оборона.

Вже раніше була голосною інша справа, яка теж є доказом нельояльности Ізраїля супроти ЗСА: виявилось, що через руки Ізраїля переходить деяка мілітарна допомога для Хомейні. Коли це може бути на коротку мету корисним для Ізраїля, коли б Іран ще більше ослабив арабський Ірак, то на довшу мету небезпека для Заходу у зв'язку з поширенням на Близькому Сході шіїтського фундаменталізму, могла б бути потрясаюча.

Клопоти... клопоти... І не тільки такі, де конфлікти виринають на тлі правовости в державі, яка в своїх зачатках її так драстично порушувала в стосунку до автохтонного населення. Держава має серйозні внутрішні проблеми з теократичними тенденціями частини жидівського населення. Жиди з натури ліберали. Як найшлись ліберали, які не вагались піти до верховного суду, щоб не повторювались самосуди над палестинцями, так і ці ліберали зачали виступати аґресивно проти „хуситів", які, наприклад, є проти перебування мужчин і жінок на одній пляжі, їждження авт в суботи і подібне. Ці ліберали, маючи досить теократичних тенденцій, зачали збезчещувати синаґоги, а навіть стосувати вандалізм. Уряд безпорадний, бо хоч відсоток тих ізраїльських фундаменталістів дуже малий, вони є тим живчиком, з яким мусять рахуватися з Партії праці Переза, і консерватисти Лікуду під контролею Шаміра.

Афера тих двох затовчених на смерть палестинських терористів дуже промовиста. Вона може спонукати і нарід Ізраїля і світове, а головно американське, жидівство, дещо призадуматись над їхньою надто бундючною поведінкою. Кажуть, що Шамір мав сказати, що питання безпеки Ізраїля треба покласти понад право: „Хто хоче права без безпеки?" Виглядає одначе, що верховний суд Ізраїля хоче зберегти перевагу закону над політичними мотивами в Ізраїлі.

Маймо надію, що право переможе там і в стосунку до нашого краяна Дем'янюка. Хай би і доказано, що він, спасаючись від голодової смерти в німецькому полоні, навіть був сторожем у Треблінці, то він не мав права післати когось на смерть, як це, закидається аґентам служби безпеки Ізраїля. Хочеться вірити у правовість народу Ізраїля.

Василь Ленцик

ГАДЯЦЬКИЙ ДОГОВІР І ЙОГО АКТУАЛЬНІСТЬ

II.

Подібного листа написав до короля Виговський. Бєнєвський здав дуже прихильну реляцію королеві про свою місію, особливо ж підкреслював прихильність до замирення Виговського. Король написав до Виговського окремого листа з висловами надії.

Коли Бєнєвський прибув до Кракова, там був цісарський посол Лізоля (3-го червня 1657 р.), який після зустрічі з Бєнєвським звітував про свої враження про переговори козаків з Польщею. Лізоля підкреслює, що Хмельницький обурений на Москалів за недопущення козацької делеґації на переговори у Вильні, й тому радий заключити з поляками договір і годиться на посередництво цісарського двора.

Голінський каже, що Польща погоджується на вимоги Хмельницького, а саме, щоб Україна була окремим князівством".

Після своєї першої місії до Чигирина, Бєнєвський одержав широкі повновласті від короля, щоб вести далі переговори. Але заки він поїхав до Чигирина, він написав листа до Хмельницького і Виговського, і вже 9-го липня одержав відповідь від гетьмана, який йому пише, щоб чимскорше приїздив і особисто обговорять усі справи.

Бєнєвський вирушив до Чигирина, але вже не застав великого гетьмана живим, — він приїхав кілька днів після смерти гетьмана.

Тепер ситуація цілком змінилась. Перед козацькою старшиною стало питання наступства в гетьманстві, чи має бути гетьманом син Богдана, 16-літній Юрій, юнак недосвідчений у політиці, ні у воєнному ділі, до того Юрій не мав тих прикмет, що батько Богдан, ні фізичних ні інтелектуальних. А ситуація вимагала людини з досвідом, і таким був довголітній сподвижник гетьмана Іван Виговський, писар військ запорізьких, рівночасно шеф гетьманської канцелярії та керівник закордонних справ. Отже Виговського обрано гетьманом 26-го серпня 1657 року.

Політична програма Виговського була така сама, як і Хмельницького, бож він її провадив за життя Хмельницького. Головним його бажанням було запевнити Україні незалежність. Таке домагання він поставив два місяці після смерти гетьмана Богдана представникові Швеції, з якою заключив договір 6/16 листопада 1657 р., на основі якого „військо запорозьке з підлеглими йому всіма землями мало бути визнане як нарід вільний, нікому не підлягаючий (про лібера ґенте ет нуллі суб'єкта) А границі мали йти аж до Висли, ба від Литви мало прийти воєвідство Берестейсько-Литовське і Новогродське по Березину. Коли б шведський король хотів укласти який договір з Польщею, то має вимогти на Польщі, щоби Польща визнала Військо Запорозьке за вільний нарід і щоб Польща зреклася всяких претенсій до України.

Цей договір у Корсуні підписав збоку Війська Запорозького Іван Ковалевський (стражнік войскови), Іван Федорович полковник і підкоморій київський, староста Овруцький і Кременецький Юрій Шемирич (Липинський: „З дзєюф України", ст. 578-9). Це був один із світліших розділів державницького життя України.

На жаль, міжнародна ситуація не дозволила Швеції стати арбітром у цій частині Східньої Европи, бо Швеція була зайнята війнами в Данії і не могла паралізувати акції Польщі і Москви на Україні.

Москва, яка досі була більш стримана в аґресивній політиці щодо України задля великого престижу Хмельницького, тепер стає чимраз більше аґресивною. Вона вимагає своїх залог не тільки в Києві, але також в інших містах; вмішується у внутрішні справи України і хоче знести незалежність Української Православної Церкви.

Виговський договорився з Бєнєвським про завішення зброї. Тим часом з Москвою відносини погіршились, бо Москва нахабно вмішувалась у внутрішні справи України. Гетьман Виговський не хотів бути васалом Москви, тільки партнером, як рівний із рівним: „Нехай Великоросія буде Великоросія, а Україна Україна, ми є військо непереможне", — заявив Виговський.

Москва була незадоволена з вибору наслідника на митрополичому київському престолі Діонізія Балабана, єпископа Луцького, що був прихильником Виговського. Вона послала військо під командою Ромоданського і підтримувала бунт проти Виговського, а саме — під'юджувала проти гетьмана переяславського полковника Мартина Пушкаря і кошового Запорозького Якова Барабаша. Виговський здушив повстання Пушкаря і домагався від Москви видачі Барабаша. Москва хотіла схопити підступством Виговського і вивезти його до Москви, але Виговський був обережний і чуйний. Він не дався схопити аґентам Москви.

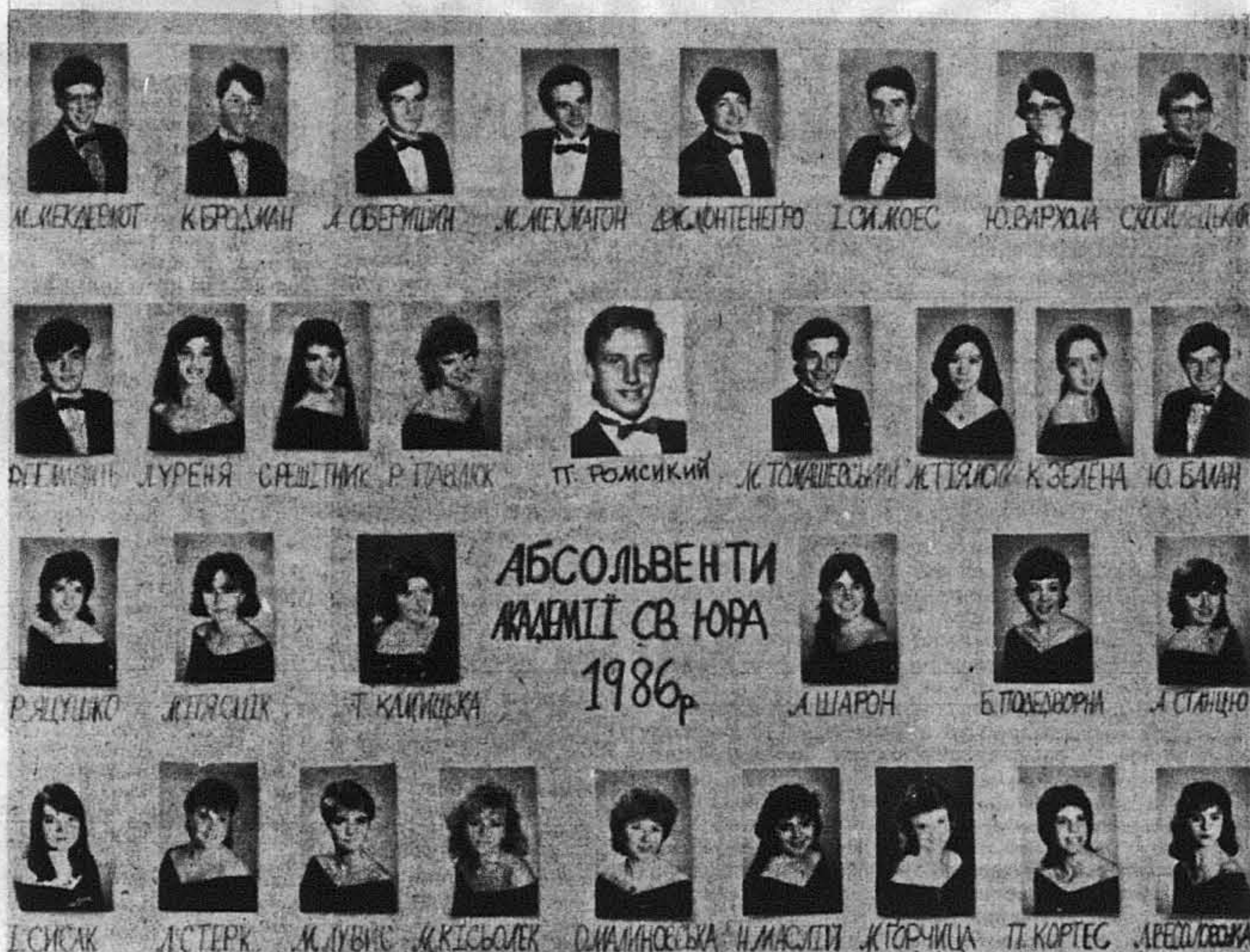
В такій ситуації Виговський уважав, що треба чимскорше дійти до згоди з поляками, тому висилає львівського купця грека Теодозія Томкевича з листами до короля, до гетьмана Потоцького, Бєнєвського і канцлера. Після інформацій від Томкевича, Бєнєвський пише до короля, щоб справи не проволікати. Бєнєвський пише також до Виговського, щоб негайно вислав посольство до короля. В березні 1658 року, з'явився на Волині Тетеря, який мав приготувати грунт під угоду. Тут йшло про те, щоб випередити Москву, яка мала намір погодитись із Швецією, якій обіцяла землі Польщі по Вислу і сама очевидно, мала б зайняти решту на схід від Висли, в тому самозрозуміло цілу Україну. Виговський домагався від короля приготовити військо на війну з москалями (посполите рушенє). Пертрактації Тетері тривали досить довго і закінчились т.зв. Артикулами Тетері, підписаними 5-го липня 1658 року в Гощі. Виговський ставив інші вимоги як Тетеря, бо він домагався окремого статусу своєї держави і також вільного набирання війська. За тими проєктами криється дипломатія Юрія Немирича, одного із найбільш освічених людей того часу.

Після довших переговорів остаточно прийшло до кінцевих розмов. Зі сторони польської на переговори приїхали Станислав Бєнєвський, шляхтич Євлашевський і Криштоф Перетятковіч. Виговський прийняв послів у Липовій Долині, куди прибув також посол від московського царя Кікін, якому козацька старшина і гетьман висловили своє невдоволення з політики царя, закидаючи цареві зраду.

Продовження буде.

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА ТЕ, що Пакістан останньо виробляє велику кількість нуклеарної зброї, знущається над політичними в'язнями та збільшує виробництво опіюму, президент Роналд Реґен гарно вітав пакістанського прем'єр-міністра Мохаммеда Кана Юнейо в Білому Домі. Речник Білого Дому сказав, що Президент є задоволений тим, що Пакістан посувається вперед у своїй політичній системі. Пакістан також переховує афґаністанських повстанців втікачів.

Відбулась ґрадуація в Академії св. Юра в Ню Йорку

Ню Йорк. — В суботу, 14-го червня ц.р. після Богослуження в церкві св.Юра відбулась ґрадуація студентів Академії св. Юра, під час якої 32 ґрадуанти отримали дипломи.

Дипломи роздав Стемфордський Єпископ Василь Лостен, який також роздав слідуючі нагороди студентам: нагорода в сумі 1.000 дол. найвизначнішій учениці з фонду Михайла й Сабіни Туранські — учениці Соні Решітник; почесну нагороду в сумі 750 дол. дала Українська Кредитівка „Самопоміч" учениці Любі Весоловській; нагороду за українознавство дав Батьківський Кружок учениці Ірині Сисак; по 100 дол. дав Український Народний Союз С. Решітник, А. Оберишинові, М. Томашевському, Р. Яцушко й О. Малиновській; нагороду в сумі 100 дол. дав УБС учениці Ромі Павлюк; українську нагороду в сумі 100 дол. дав 83-ий Відділ СУА учениці Наталі Маслій; спортову нагороду в сумі 100 дол. дав УСК Ню Йорк Михайлові Томашевському; бонди на 100 дол. дав д-р В. Барон К. Бродменові, М. Тіямсікові і М. МкМегон; нагороду в сумі 100 дол. дав КОУАО учневі А. Оберишинові; нагороду в сумі 100 дол. дала крамничка „Арка" Наталі Маслій.

Кожний ґрадуант отримав 50 дол. бонд в пам'ять д-р Луки Луцева, а „Самопоміч" і Фундація УВУ подарувала кожному ґрадуантові книжки.

Головним доповідачем був д-р Ігор Савчук, професор урології в медичній школі Колюмбійського університету. Визначні учні С. Решітник і Л. Весоловська також дали короткі доповіді в імені своєї кляси. Програмою проводив парох церкви св. Юра о. Патрикій Пащак, ЧСВВ.

Баптистська церква в Чикаґо набула новий Дім молитви

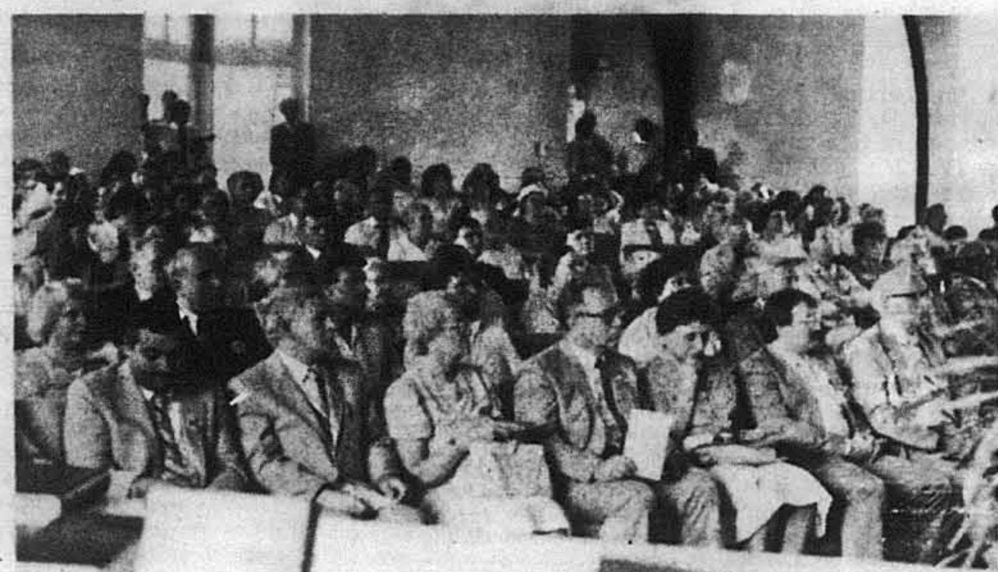
Господь поблагословив українську баптистську церкву в Чикаґо новим гарним Домом молитви — храмом.

Урочистість посвячення цього храму відбулася 28-го і 29-го червня ц. р. У суботу о годині 7-ій вечора був початок святкувань з урочистим молитовним Богослуженням. Співав церковний хор під орудою пастора Івана Поліщука, брали участь гості — з Дітройту на чолі з асистентом пастора Іваном Строїчем, з Віндзору, на чолі з пастором Лукою Підгорецьким, а головне слово про Славу Божу в храмі виголосив голова Українських Баптистських Церков Східньої Канади, пастор Йосафат Іваськів.

У неділю, 29-го червня, о годині 10-ій ранку, всі вірні гості наповнили українську баптистську церкву для звеличення і прославлення Бога за Його добродійства. Співав хор про Церкву живую і проповідями Слова Божого служили пастори Й. Іваськів по-українському і Різ Джансон, репрезентант Генеральної асоціяції реґулярних баптистів Америки, по-англійському.

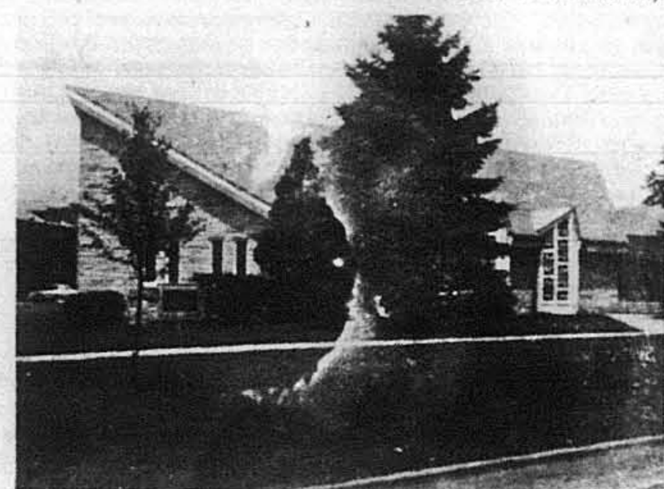
О годині 12-ій дня Жіночий гурток церкви, під проводом Олі Поліщук, справив прийняття-гостину для всіх учасників урочистости.

Акт посвячення відбувся о годині 2-ій після полудня. Сотки людей зібралися перед входом святині й після молитви та читання Слова Божого під спів церковний „О, друже, йди в Церкву живу", після традиційного розрізання жовто-синьої стрічки пастором Церкви, всі побожно ввійшли в новий Дім молитви для посвячення його. Акт посвячення по-українському й по-англійському урочисто звершив голова Світового Об'єднання Українських Баптистів пастор Олекса Гарбузюк. Церковні й хорові співи звеличували Господнє Ім'я,а проповіді Святої Євангелії будували серця учасників акту посвячення.

Частина учасників посвячення Дому молитви.
(Фота: О. Поливаник).

З нагоди посвячення наспіло чимало привітань від українських і американських установ — від губернатора Дж. Томсона, від сенатора, від конгресманів, від мейора міста, від головного предсідника УНС, д-ра Івана Флиса, проф. д-ра Володимира Янова, Івана Олексина, головного предсідника УБС, пастора В. Домашовця, генерального секретаря ВЄББ,і багатьох пасторів і церков із ЗСА, Канади, Англії, Австралії й інших місць.

Від місцевих українських установ вітали церкву: д-р Мирослав Харкевич, голова Відділу УККА, Олексій Коновал, голова Відділу УАКР, предстаники „Самопоміч", — Олексій Пошиваник, Богдан Ватраль на чолі з президентом мґром Романом Мициком, представники Першого Українського Банку „Певність у заступництві д-ра Юліяна Куляса, президента банку, інж. Степан Ґоляш і інж. Лев Боднар та Катерина Баран від УБС. Останні три в парі з привітаннями склали поважні пожертви, за що церква й пастор О. Гарбузюк висловили палку вдячність. Від Білоруської координаційної ради вітали Віра й д-р Вітольд Ромук.

Дім молитви.

Українська баптистська церква в Чикаґо бере свій початок від 1915 року, а її першим провідником був Йосип Шкула, відомий видавець української релігійної літератури. Мала вона свої Богослуження на Чикаґо авеню, Авґуста бульварі; від 1952 року на Деймен авеню й є в новому Домі молитви під адресою: 6751 Riverside Drive, Berwyn, Ill, 60402. Це одно з найближчих передмість Чикаґо.

Церква має своє радіоблаговістя від 1952 року, гарну бібліотеку, яку зразково провадить Ярослав Билень, має свій хор на чолі з диригентом пастором І. Поліщуком, який співає на радіомовленнях „Голосу Євангелії в Україну", недільну школу для дітей, молоді та дорослих під проводом суперінтендента Олеся Гарбузюка, гурток сестрицтва, який очолює Оля Поліщук і гурток молоді під проводом Даєн Терещенко, який дбає про духовний зріст молоді.

Антін Коцепула
Голова Церковної Ради

ПРИНАЙМНІ 150 АМЕРИКАНСЬКИХ вояків, деяка кількість службовців ФБІ і поліціянтів-спеціялістів по боротьбі з наркотиками та кілька гелікоптерів прибули до Болівії, щоб допомогти тамошньому урядові перевести чистку серед контрабанди наркотиками. Американський транспортовий літак С-5А приземливсвя в місцевості Санта Круз і американські помічники зараз включилися до болівійських поліційних частин по боротьбі з наркотиками, велику частину яких торгівці перепачковують до З'єднаних Стейтів Америки, Канади, а навіть до багатьох европейських країн. Уряд Болівії хоче унешкідливити принаймні 35 головних пунктів вирощування і приготування наркотиків до висилки за кордон.

На „Новому Соколі"

У суботу, 5-го липня ц. р., відкрито на „Новому Соколі" біля Баффало, Н. Й. 36-ті літні виховно-вишкільні пластові табори.

На високих маштах, перед таборовою капличкою, знову замаяли американський і український прапори, а лісові поляни вкрилися шатрами пластового юнацтва. Новацтво живе в просторих куренях під опікою своїх сестричок і братчиків. Чудова погода сприяла розбиттю юнацьких таборів, а горяч соняшних липневих днів охолоджує купель в гарному, таборовому басейні. Про порядок і безпеку в часі купелі дбає залога басейну. Вони мусять притримуватися точно приписів місцевого уряду здоров'я. Інспекції цього уряду контролюють стан води басейну, чистоту приміщень і загальний порядок.

На „Новому Соколі" таборують пластунки і пластуни з різних частин просторої Америки, як теж із сусідньої Канади. З далеких сторін прилітають літаками, з ближчих приїздять автами. І так цього року до нас завітало пластунство з таких міст: Денвер, Міннеаполіс, Чикаго, Дітройт, Клівленд, Рочестер, Сиракюзи, Нюарк, Ню Йорк, Баффало, Оттава, Торонто, Гамилтон і Ст. Катарінс.

Команди підлягають керівництву таборового референта пл. сен. Ярослава Пришляка—Братчика Славка. Адміністрацією таборів завідують: перший тиждень пл. сен. Юрій Пашковський, другий ст. пл. Орест Іскало і третій тиждень пл. сен. Богдан Пашковський. Всі згадані пластуни-адміністратори включно з пл. сен. Я. Пришляком працюють спільно протягом цілого року при розбудові і адмініструванні оселі, і тому зміна особи адміністратора, зумовлена фаховою працею молодих, не має впливу на життя таборів.

В таборовій кухні, під проводом пл. сен. Марти Стасюк, працюють матері таборуючої молоді. Достава харчів спочиває в досвідчених руках Ксені Депутат. Таборовим лікарем є д-р Александра Правак. Обов'язки ці виконує вона вже довгі роки і заряд таборів є їй за це невимовно вдячний. Обов'язки медсестри сповняє, теж вже довгі роки, пл. сен. Люда Коритко. Залога басейну складається з трьох осіб під керівництвом ст. пл. Ігоря Бабюка.

Духова опіка таборів: о. Маріян Струць, парох української католицької церкви св. Миколая в Баффало, і о. Богдан Сенцьо, парох української автокефальної православної церкви св. Тройці в Чиктовага. Перший Молебень відправили оба отці спільно.

Канцелярія таборів є в досвідчених руках пл. сен. Слави Шишки. Помагає пл. сен. Стефан Шишка.

Загальний стан таборів — 182 особи. Юнацькі табори великі. Новацькі, спеціяльно табір новачок, менші як звичайно. Юначки таборують під командою пл. сен. Ніни Самокіш. Командантом табору юнаків є ст. пл. Юрій Елиїв. Новачками командує ст. пл. Ія Дац, а командантом новаків є Братчик Славко.

На день 12-го липня юнацькі табори приготовили ватру, присвячену закатованому Москвою сл. п. поетові Василеві Стусові. На ватрі присутньою була пл. сен. Надя Світлична. Вона поділилася з учасниками таборів своїми переживаннями на засланні і своїм знайомством з покійним В. Стусом.

День Пластуна під гаслом „За Прадідну славу" відбудеться в днях з 19-го і 20-го липня, з великою ватрою в суботу, 19-го липня. В неділю—пописи таборуючої молоді, дефіляда частин табору і дозвілля. В часі дозвілля родичі будуть мати змогу забрати своїх дітей на короткий час з табору.

Центральне положення „Нового Сокола" створює притягаючий, пластовий таборовий осередок, куди любить приїздити пластова молодь з близших і дальших українських поселень Америки і Канади.

Як минулих років, так і тепер адміністрація подбала про довіз до табору тих, що прибули до Баффало літаками. На майбутнє адміністрація просить родичів давати обов'язково дітям число телефону табору або когось знайомого в Баффало, щоб на випадок якоїсь помилки на летовищі дитина могла негайно нав'язати телефонічний контакт і подати місце свого перебування.

Богдан Пашковський

Як довго...

(Закінчення зі стор. 2)

совєтської молоді. Вона так само льояльна у відношенні до режиму, як були її батьки у 20-их і 30-их роках. Без Сталіна, без господаря, вона розгубилася. В її психіці існує відгук тоталітаризму. Вона — це дисиденти на 10 відсотків, але вони також в середині системи. Це відноситься до дисидентів малого калібру, а не до маяків.

Катастрофа в СССР може настати без попередження. Хоч як сказав Василь Стус, українського робітника гасла Гельсінок не обходять. Вони для нього „вища математика". А це нам на чужині чомусь не подобається.

Що ж залишається? Ось цинічна думка типового совєтського кар'єриста. Не тільки можливе, але й потрібне для спасіння імперії відродження твердої влади сталінізму. Це також переконання низів апарату ЦК.

Почалося з того, що життя доказало катастрофу ідеології. І ось теперішній стан. Наслідки праці багато нижчі як в будь-якій капіталістичній країні. Рівень життя один з самих низьких у світі. Культура? — це обман, який харчується недоїдками Заходу. Ніби зліквідовано різницю поміж містом і селом ціною знищення села. Росія з Україною на межі голоду. Без американської пшениці повернув би голод 30-их років. Дружба народів? Ніколи в колишній царській імперії не було такої ненависти між народами, як тепер. Всі фундаменти зігнили. Залишається одне — палиця. Палиця залишилася тоді, коли з голів „вивітрився", зник піонерсько-комсомольський чад.

Концерт...

(Закінчення зі стор. 2)

су", що музика Балея чинила враження „експериментальної". Бо якраз навпаки, зі всіх композицій тут почутих, була ця музика — найсприємливішою, ба навіть зі своєрідною мелодійністю. З відомих і зрозумілих причин, цей самий критик щипання струн фортепіяну пальцями в речі Сільвестрова назвав „дзвіночками", а в Балеєвій „деренчанням" чи „брязкотінням". Дует цей був дбайливо приготований і виведений та увінчався гарними оплесками.

Назакінчення почули нечисленні слухачі „Лого II", ще раз для клярнету і фортепіяну Юджина Курца. Твір цей вніс у програму тільки дещо цікавішого ритмічного урозманітнення.

Зараз біля мене сиділа своячка чи більше, мабуть, як знайома, саме музики Курца і по закінченні його дуету, вигукувала „браво". Однак із друзів Балея, що були на концерті, ніхто не спромігся на оклик „браво" по закінченні його композиції. А це йому належалося більше, як кому іншому. Може наступним разом.

ФЕДЕРАЛЬНА КОМІСІЯ ЗДОРОВ'Я твердить, що 28 відсотків американців забагато важать. Досліди виявили, багато людей переїдаються і замало вправляють руханку.

25-ЧЛЕННА КОМІСІЯ, яка займається справами перещіплювання людських органів, пропонує щоб Конгрес створив якусь систему такого перещіплювання. Причиною цього є те, що часто особи нелегально продають органи іншим особам, не зважаючи на те, що деякі хворі пацієнти чекають довго на даний орган. Комісія також вважає що повинен бути створений фонд, з якого збиратиме гроші тим особам котрі не можуть собі позволити заплатити за потребуючий орган.

Д-Р РОБЕРТ БАЛЛАРД продовжує фотографувати затоплений корабель „Титанік". Цей пасажирський корабель потонув в 1912 році біля Массачусетс і 1513 осіб загинуло. Дослідники перевіряють корабель, але не плянують нічого забирати з нього. Вони плянують поставити дві плякати з бронзи на знак, що корабель є історичним підводним пам'ятником.

Перша в клясі — А. Поритко

Андея Лідія Поритко закінчила середню школу Академії Василіянок у Факс Чейсі, Па. з високим відзначенням. Андрея осягнула перше місце в клясі і виступила на телевізії під час програми „Bright Futures: The Best of the Class of 1986".

Про Андрею ми теж маємо нагоду читати в річнику „Товариства визначних американських учнів" тому, що вона завжди була визначна учениця й належала до різних організацій при Академії. Цього року вона очолювала спортовий й французький клюби. Андрея належала всі чотири роки до українського клюбу й танцювала в шкільній групі народних танців під керівництвом Стефанії Чаплинської.

А. Поритко

Здобувши стипендію на всі студії, Андрея продовжуватиме вивчати інженерію й архітектуру при Пратт-інституті в Ню Йорку.

Андрея Поритко належить до парафії Христа Царя, є довголітньою пластункою; вона працює в Пласті як новацька виховниця. Андрея з родиною належить до УНСоюзу.

МІЖ СХІДНЬОЮ І ЗАХІДНЬОЮ Німеччиною ведеться баталія на сторінках преси за східньонімецького вченого, економіста проф. Герберта Майсснера, який є рівночасно першим заступником генерального секретаря східньонімецької Академії Наук і якого, нібито, західньонімецька розвідка „насильно" схопила в Берліні і під фальшивим претекстом держала його спочатку в тюрмі, а потім перевезла до Мюнхену в Баварії на докладніші допити. Випадок з Майсснером нагадує містерійну втечу совєтського старшини КҐБ Віталія Юрченка, бо речники Східньої Німеччини кажуть що проф. Майсснер втік з-під опіки розвідки і скрився в будинку східньонімецької торговельної місії. Речник боннського уряду натомість заявив, що Майсснер висловив був бажання залишитися добровільно на Заході. Тепер державна служба безпеки веде слідство чи проф. Г Майсснер дійсно сам скрився, чи його туди заволікли східньонімицькі агенти.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і ніколи Незабутнього
СВ. П.
МИКОЛИ АНДРЕ
буде відслужена
ПАНАХИДА
у неділю, 27-го липня 1986 р., о год. 12:30 по пол.
на українському православному цвинтарі
при церкві св. Андрія Первозванного
в Бавнд Бруку, Н. Дж.
Про молитви за спокій душі Спочилого, просить —
РОДИНА

12-ий З'їзд „Об'єднання Сеньйорів УНС" під знаком радости і смутку

„З журбою радість обнялася"...
О. Олесь

Дванадцятий З'їзд Сеньйорів УНС, який відбувся від 1-го до 6-го червня ц.р. на Союзівці, проходив під знаком смутку — нуклеарної трагедії в Чорнобилі, і радости – побудови дому для людей похилого віку, членів УНС на „клаптику української землі".

З'їзд попередила інформаційна нотатка українською мовою в „Свободі" з повідомленням про час і місце з'їзду та про передумови отримати приміщення на Союзівці. Появилася теж плівка програма з'їзду. Подібна інформація була опублікована в „Юкрейнієн Віклі" для англомовних учасників з'їзду.

У переддень з'їзду була поміщена в „Свободі" окрема „Сторінка Об'єднання Сеньйорів УНС", присвячена різним питанням людей у пенсійному віці. Пізню появу „Сторінки" треба пояснити перевантаженням друкарні „Свободи" матеріялами, пов'язаними з 31-ою Конвенцією УНС, яка на один тиждень попередила з'їзд.

З'їзд сеньйорів проходив двома головними рукавами: діловим і товарисько-розваговим. До них приєднався ще й національно-громадський аспект — відзначення Тисячоліття Хрищення України Гарвардським проєктом видання корпусу досекулярної української літератури.

З'їзд почався 1-го червня в год. 3-ій пополудні реєстрацією учасників, яку вели — Мирослав Повх і д-р Стефанія Барановська. Вони видавали зголошеним ідентифікаційні виказки. Учасники мали змогу теж вплачувати членські внески, які збирала Олена Чорномаз.

Перший день закінчився привітальною вечерею під гаслом „Пізнаймо себе!" Проводив нею дотепно найстарший віком сеньйор інж. Степан Куропась. Після вечері відбулося закрите засідання управи ОСУНС.

Другий день з'їзду розпочався з Богом. Молебень у намірені живучих і панахиду за покійних членів Об'єднання відправив о. диякон Микола Орищук із Чикаго. Ділова частина з'їзду почалася покликанням інж. С. Куропасем до президіяльного столу таких осіб: Марії Чучман, д-р Анни Чопик, Ольги Літепло, мгр Івана Базарка, Данила Слободяна.

Офіційно з'їзд відкрив голова ОСУНС д-р Олег Волянський. На внесення д-ра Тим'яка з'їзд більшістю голосів покликав на ведучого зборами Михайла Ольшанського з Чикаго. На внесення Богдана Дейчаківського одноголосно вибрано на заступника ведучого Данила Слободяна, на україномовного секретаря Сильвестра Мартюка, на англомовного секретаря Ольгу Літепло.

Після прочитання ведучим програми з'їзду присутні в основному прийняли її з застереженням можливости переставлення окремих точок, залежно від обставин і потреби. На пропозицію Б. Дейчаківського збори вибрали такі комісії: номінаційну (д-р Роман Борковський, Володимир Сенежак, Б. Дейчаківський) резолюційну (Володимир Барагура, мгр І. Базарко, д-р Роман Барановський), яку потім доповнено двома новими членами (Іриною Руснак і Мироном Бучаком); верифікаційну (д-р С. Барановська, М. Повх, Г. Чорномаз, Марія Бобечко). Прочитані україно- і англомовним секретарями Володимиром Реннером і Д. Слободяном протоколи з минулорічного з'їзду збори прийняли без застережень. Звіт із діяльности за попередню каденцію склав голова управи д-р О. Волянський. Управа мала 7 засідань, в тому одно відбулося під час 31-ої Конвенції УНС в Дітройті. Голова кількакратно зустрічався з головним предсідником УНС д-ром Іваном Флисом, зокрема в справі побудови житлових домів для сеньйорів, вів широку кореспонденцію з іншими членами управи, підготовляв з'їзд. Цей звіт коротко доповнив англійською мовою заступник голови Євген Волошин. Володимир Сенежак присвятив звіт розмовам і заходам у справі сеньйорських домів. Україномовний секретар С. Мартюк протоколував всі засідання крім сьомого, яке відбулося без його участи на Конвенції УНС.

За звітом касирки Г. Чорномаз за діловий рік було 1.352 дол. прибутків і 238 дол. розходів, в касі залишилося сальдо 3.862 дол.

Звіт пресового референта склав В. Барагура, який не зважаючи на деякі труднощі, приготовив дві „Сторінки Об'єднання Сеньйорів УНС" у „Свободі".

За окремі райони звітували їх представники в терені: Б. Дейчаківський за Фльориду, М. Бобечко за Огайо, М. Ольшанський за Чикаго.

Через неприбуття двох членів Контрольної комісії збори кооптували Б. Дейчаківського до переведення контролі діловодства.

Найважливішою справою, яку зібрані дискутували після заслухання звітів була побудова житлових домів для сеньйорів. В. Сенежак пропонував, щоб цю життьову конечність літніх людей основно продумати і ставити її ясно й рішуче перед Головним урядом УНС аж до її успішної розв'язки.

Голова товариського суду д-р Микола Ценко ствердив, що ніяких спірних справ за його каденції не було.

З дискусії виходило, що дві справи найбільше турбували зібраних — доми для сеньйорів і приміщення на Союзівці всіх членів Об'єднання, які бажають брати участь у з'їздах.

У третьому дні з'їзду ствержено присутність 157 учасників, схвалено одноголосно на пропозицію Контрольної комісії (М. Бучак) признання абсолюторії уступившій управі і на внесення д-ра Р. Борковського вибрано аклямацією нове правління в такому складі: голова — інж. Степан Куропась; перший заступник голови — Євген Волошин; другий (екзекутивний) заступник голови — Данило Слободян; україномовний секретар Сильвестер Мартюк; англомовний секретар — Іван Лаба; касир — Олена Чорномаз; пресовий референт — Володимир Барагура. Контрольна комісія: д-р Олег Волянський — голова; Володимир Сенежак, Мирон Бучак, Ярослава Ольшанська — члени. Теренові представники: Михайло Ольшанський — Іллиной, Степан Зубаль — Мішіген, Семен Чорномаз — Ню Джерзі, Богдан Дейчаківський — Фльорида, Марія Бобечко — Огайо, Іван Лаба — Нова Англія, Микола Кавка — Пенсильванія. Товариський суд: д-р Микола Ценко, Міра Повх, д-р Роман Барановський.

Після виборів ці сеньйори, які брали участь у 31-ій Конвенції УНС поділилися своїми враженями з тієї важливої події в нашому громадському житті. Стверджено, що на Конвенції порушено дві важливі справи — автономії канадської вітки УНС і злуки з Братським Союзом. За одним винятком, виступи делеґатів із протилежними поглядами були серйозні й гідні. Позитивним явищем була теж приявність молодшого покоління. Ці проблеми з'ясував присутнім В. Сенежак, який теж похвально висловився про промову голови СКВУ Петра Саварина, яка мала характер державного експозе. Присутні виявили вдоволення, що в Вашінгтоні постало бюро УНС, в проводі якого стоїть Надія Комарницька-О'Коннел.

В дискусії вирішено, щоб членський внесок і реєстраційна оплата виносили разом 5.00 дол. та щоб ці справи полагоджувала одна особа. Підкреслено теж конечність сеньйорів бути активними членами УНС, що дасть їм змогу користуватися належними привілеями.

Через те, що четвертого дня нарад відбулася цілоденна прогулянка і вечірня ватра, ділових нарад не було. Продовжувалися вони в п'ятий день з'їзду. На нарадах на внесення О. Чорномаз, підтримане д-ром О. Волянським, рішено призначити з каси Об'єднання 200.00 дол. на Оборону Української Спадщини й 300.00 дол. на відзначення 1000-ліття Хрищення України.

Мгр І. Базарко подав коротку історію УНС, згадавши в тому про рід Волянських, з якого походить б. голова Об'єднання. Очікуваний приїзд Головного предсідника УНС не здійснився і проґалину в програмі виповнив виступ д-ра Стефана Вороха, представника Гарвардського проєкту. Після дискусії, в якій звернено увагу на конечність Гарвардського центру дбати про українську лінію наукової політики цієї установи, деякі з присутніх склали або задеклярували поважні суми на реалізацію гарвардського проєкту відзначення 1000-ліття Хрищення України.

Ділові наради закінчилися шостого дня з'їзду зібранням учасників в вестибюлі адміністраційного будинку Союзівки. Заслухано і схвалено одноголосно запропоновані резолюції, делеговано д-ра О. Волянського, Д. Слободяна і д-ра Р. Барановського репрезентувати Об'єднання на посвяченні дому для сеньйорів у „День Батька", складено поляку дир. Володимирові Квасові й його помічникові Володимирові Гайдареві, секретареві Анні Слободян та його господарці Софії Шпак й на її руки кельнерській обслузі та прибиральницям.

Присутні з приємністю вислухали поезію О. Олеся „Чари ночі", проказану 84-літнім сеньйором Бараником та гумористичний вірш власного авторства, про „Союзову мишку", прочитаний Ольгою Гриньків.

Відспіванням національного гимну закінчено цей милий і успішний з'їзд о год. 10:30 вранці.

∴

Поруч ділових нарад учасники з'їзду втішалися розвагово-товариською частиною його програми. У другий день з'їзду після вечері в залі „Веселки" відбувся показ озвучених прозірок із Аляски, які висвітлював д-р Денис Стахів. У третьому дні після обіду охочі мали нагоду відвідати під проводом дир. В. Кваса новозбудований під верховинський стиль 10-кімнатний дім для сеньйорів і оглянути його обстановку. Учасники з'їзду висловили жаль і розчарування, що посвячення призначеного для них дому не відбулося під час з'їзду але щойно у „День Батька"...

Увечорі цього самого дня власниця бюра подорожів Марія Гельбіґ показувала у залі „Веселки" прозірки з України, попередивши показ розповіддю про свої враження з поїздки в Україну, яка відбула з групою туристів зараз після чорнобильської катастрофи.

Багатолюдна, бо 88-особова прогулянка двома автобусами, зорганізована д-р С. Барановською відбулася під проводом М. Повх і д-ра О. Волянського до Гайд Парку. Учасники мали нагоду оглянути резиденцію родини Вандербільтів і президента Рузвелта та музей, здвигнений у його пам'ять дружиною Елінор. Після вечері цього самого дня відбулася вечірня ватра зі співами й розповідками сміховинок.

Вершинною точкою товарисько-розвагової частини програми був бенкет у залі „Веселки" п'ятого дня з'їзду. Учасники засіли за естетично прибраними 22-ма 8-особовими столами, при чому не було традиційного „президіяльного" столу з представленням почесних гостей, бо бенкет проходив у щиросердечній дружній атмосфері, де всі були рівні, всіх єднав сеньйорський стан і всі знали себе взаємно. Бенкетом проводив інж. С. Куропась. Коротке слово сказав д-р І. Флис, який через непередбачені обставини зміг прибути щойно увечорі замість на пополудневі наради з'їзду, як було передбачено програмою. Своє слово д-р І. Флис обмежив до висловлення турботи про добро УНС як установи і про добро його членства, зокрема тих, які стали літніми людьми та потребують опіки.

У мистецькій програмі бенкету виступив бандурист Юліян Китастий, який співав під звуки двох різної конструкції бандур і грав на сопілці. Два сеньйори — М. Ольшанський і д-р Р. Барановський вивели веселий скетч укладу невідомого автора на тему нашого жіноцтва, зокрема його ґардероби і спізнених зацікавлень сеньйорів гарною статтю...Скетч попередило увідне слово М. Повх.

Під час з'їзду в вільні хвилини учасники відвідували себе взаємно, відсвіжували давні й робили нові знайомства, проходжувалися алеями оселі, гуторили на лавках, грали в карти, оглядали телевізійні програми, читали, святкували річниці народин, подружнього життя, співали многоліття.

Не дивниця, що учасники з жалем покидали гостинну Союзівку, вивозили з собою милі спогади й обіцювали за рік зустрітися знову. **Як Бог дасть!**

Володимир Барагура
пресовий референт ОСУНС

РЕЗОЛЮЦІЇ

Дванадцятий з'їзд Об'єднання Сеньйорів Українського Народного Союзу, що відбувся на „Союзівці" від 1-го до 6-го червня 1986 р., схвалив такі резолюції:

1. Учасники з'їзду до глибин потрясені і затривожені жахливою траґедією, яку спричинив вибух нуклеарного реактора в Чорнобилі біля Києва. Після зумисне викликаного російсько-большевицьким окупантом штучного голоду в Україні в 1930-их рр. ця чорнобильська катастрофа є черговим ударом у винищуванні нашого населення на Рідних Землях з прицілом на дальшу мету.

Учасники з'їзду закликають усе членство ОСУНС приєднатися до акцій, ведених українською спільнотою на поселеннях із метою освідомити вільний світ про загрозливе становище, в якому опинилися наші земляки в наслідок радіяції атомної станції в Чорнобилі. Одночасно з'їзд закликає своє членство підтримати вимогу нашої спільноти мати змогу нав'язати безпосередній контакт із родинами потерпілих та добитися дозволу нести їм конкретну допомогу за посередництвом Міжнародного Червоного Хреста та інших харитативних і філантропійних установ.

2. У зв'язку з ювілеєм 1000-ліття Хрищення України в 1988 р. з'їзд закликає своє членство дати всебічну підтримку Крайовому Комітетові для відзначення цієї епохальної події, як теж допомогти одночасно тим установам, які готують на цю тему наукові публікації різними мовами, зокрема монументальному Гарвардському проєктові видання корпусу української досекулярної літератури, щоб опрокинути історично викривлені твердження російсько-большевицької окупаційної влади й режимної Церкви, яка стоїть на його послугах.

3. З'їзд вітає УНС із відбутою 31-ою Конвенцією і бажає Урядові дальших успіхів у розбудові і скріпленні економічного та громадського секторів організованого життя української спільноти в Америці.

4. З'їзд вітає закінчення побудови 10-кімнатного дому для сеньйорів на „Союзівці" і закликає Головний Уряд подбати про здійснення проєкту побудови житлових домів на закупленій площі в околиці „Союзівки" для винайму і продажу сеньйорам, членам УНС на певних умовах.

5. З'їзд закликає своє членство взяти участь в акції допомоги проти знеславлювання українського імени, пишучи листи до Президента ЗСА і до сенаторів та конґресменів своєї округи.

6. З'їзд доручає новому проводові ОСУНС порозумітися з управою „Союзівки", щоб для учасників з'їзду, які не могтимуть отримати приміщення на союзовій оселі, була встановлена знижка за харчування в їдальні „Союзівки".

7. З'їзд висловлює свою турботу недавнім поступуванням американських урядових чинників в справі Медведя і Дем'янюка.

8. З'їзд пропонує, щоб на Окружних нарадах Відділів УНС завжди були обговорювані справи сеньйорів і людей потребуючих опіки, членів УНС.

9. З'їзд закликає сеньйорів творити клюби сеньйорів в осередках наших поселень і при їх помочі плянувати та здійснювати допомогову акцію. Нав'язувати контакти з іншими клюбами сеньйорів для взаємної інформації й дії та використовування можливостей допомоги з міських, стейтових чи федеральних фондів. Там, де немає клюбів сеньйорів, допомогову акцію повинні взяти на себе Відділи УНС у співпраці з різними нашими харитативними установами.

За Резолюційну Комісію: **Володимир Барагура, мгр Іван Базарко, д-р Роман Барановський, Мирон Бучак, Ірина Руснак.**

Патріярх Любачівський поблагословив землю під Філію УКУ

У суботу, 21-го червня, в полудневі години під сяйвом теплого сонця **Патріярх Мирослав Іван Любачівський** поблагословив землю під будову канадської Філії УКУ — Інституту Патріярха Йосифа. В супроводі Владики Ізидора Борецького та римо-католицького Владики Томаса Фултана, Патріярх ствердив важливу ролю Св. Софії в „надробленні утраченого". За словами Блаженнішого Патріярха „Початок праці товариства Святої Софії в Канаді був благословенний і успішний. Вона своєю активністю вже багато добра зробила для нашої Церкви й народу".

Також присутні на благословенню були члени Дирекції товариства, включно із співслужителями: о. митрат І. Татарин, о. В. Дацько; отці гості — В. Сорока, ЧСВВ, та римо-католик Д. Лазотті; о. диякон Б. Білинський та около 300 вірних, котрі перейшли на Софійську площу після Патріяршої Літургії в сусідній парафії Св. Івана Богослова. Представники урядів були міністер онтарійського уряду Дж. Брадлі, посол до федерального парляменту Дж. Рід, та представники місцевого уряду Іван Вашута Браєн Бейкер. Привіти від урядових представників ствердили, що праця товариства Св. Софія є високо оцінена не-українцями. Вони дякували публічно за інформації, які висилається їм про стан Церкви в Україні. Цей факт надалі потверджує потребу скріпити працю товариства Св. Софія та будови Інституту Патріярха Йосифа.

Програма закінчилася врученням дару від товариства Патріярхові в сумі 5,000 дол. Цей дар на Патріярший Фонд був вручений Владикою Борецьким в імені Дирекції товариства. Цей дар підносить прямі датки канадського товариства до Риму в 1986 році на суму 15,000 дол. в додатку до співпраці товариства із різними проєктами римської Св. Софії.

Патріярх Любачівський закінчив свої слова гарячим закликом: „Нехай Господь благословить цю землю, нехай благословить цю філію, що виросте тут, нехай береже товариство Свята Софія, нехай пішле великі і спасенні плоди-овочі тієї інституції для нашої страдальної Церкви й народу".

ЗАСТУПНИК ДЕРЖАВНОГО секретаря ЗСА у справах міжнародних відносин Еллiот Ейбрамс заявив, що майбутнє сусідів Нікараґуа тісно пов'язано з виділенням фінансової допомоги партизанам-антисандіністам. „Я не уявляє собі можливости існування демократичних, проамериканських урядів у сусідстві з комуністичним режимом Нікараґуа", — сказав Е. Ейбрамс. Уряди сусідніх з Нікараґуа країн не можуть виробити чіткого ставлення до сандіністів лише тому, що самі З'єднані Стейти Америки не зформулювали свою позицію, вважає Ейбрамс.

ГЕНЕРАЛЬНИЙ ПРОКУРАТОР Ізраїля Йозеф Гаріш наказав перевести докладне слідство проти кількох працівників державної служби безпеки, які були співвідповідальні за вбивство двох зловлених палестинців, які нібито плянували захоплення автобуса з пасажирами. Генеральний прокуратор не погодився з рішенням уряду, який голосами 14 до 11 відкинув перше прохання прокуратора про переведення слідства. Й. Гаріш каже, що таке рішення уряду може підірвати престиж до ізраїльського правосуддя в очах власних громадян і закордонних країн.

МАРҐАРЕТ ПАПАНДРЕУ, дружина грецького прем'єрміністра, яка недавно відвідувала Сирію і розмовляла з тамошнім президентом Гафезом аль-Ассадом, заявила кореспондентам на атенському летовищі, що Сирія пообіцяла співпрацювати з Грецією для звільнення закладників, які перебувають в руках мусулманів-шіїтів в Ливані. Про справу закладників М. Папандреу говорила із сирійськими офіційними особами, після розмови з американкою Пеґґі Сей, сестрою Террі А. Андерсона, кореспондента Ассошіейтед Пресс. Крім того Греція намагається бути посередником в цій гуманітарній справі, що принесло б її визнання інших держав світу і збільшило б престиж теперішнього соціялістичного уряду.

ЛІВІЙСЬКІ ВОЄННІ кораблі і літаки, не зважаючи на присутність у Середземному морі американської воєнної фльоти, перевели маневри у заливі Сідра без жадного випадку. Лівійське пресове агентство повідомило пізніше, що завданням маневрів була ціль оборони перед евентуальною спробою американців ще раз нарушити лівійські води в заливі Сідра, які Лівія вважає своїми територіяльними водами. В'їзд до заливу Сідра Лівія вважає „лінією смерти", яку ЗСА відмовляються визнати і час-від-часу порушують, головно під час маневрів воєнної флоти і летунства.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

УСВТ „Ч. Січ" — Берґен Кікерс С.К. — 0:0

В п'ятницю, 11-го липня ц.р., розпочалися ігри футбольного турніру, що його спонзорує фірма Західньої Німеччини, Д.А.Б. В перших із двох календарних змагань вечора зустрілися дружини УСВТ „Ч. Січ", минулорічний чемпіон цього турніру, і німецький клюб Берґен „Кікерс", один із кращих Космополітальної Ліги Ню Йорку — Ню Джерзі.

Не зважаючи на „огірковий" сезон, літню перерву, змагуни обидвох дружин виявили добру кондицію, особливо Берґен „Кікерс". Крім швидкости, змагуни тієї дружини виявили теж непересічну завзятість, яка одначе в окремих моментах переходила в недозволену твердість. Якщо йдеться про перебіг змагань, то в них домінувала „Ч. Січ". При кращому порозумнінні між собою наш напад міг здобути щонайменше чотири ґолі. Двократно таку ж можливість створили німці, але остаточно вислід залишився 0:0.

В своїй підгрупі „Ч. Січ" має ще дві зустрічі з двома сильними клюбами, якими є Кларкставн, Н. Й. і відомий Юніон Ленсерс.

В другій підгрупі змагаються: Юніон Кавнті С.К., Галедон С.К., Спортфрендс С.К. і Польський клюб, минулорічний чемпіон вищої дивізії Ґарден Стейт Ліґи. По дві дружини, що займуть кращі місця в цих підгрупах, ввійдуть до рішальної рунди змагань за трофей і найбільші фінансові нагороди турніру.

Склад „Ч. Січ": Хамуляк, Ромійо, Сабрій, Гунчак, Баєр, Санчез, Василак, А. Бакун, Торій, Брієнза, д-р В. Бакун, Каміка, Салим. Провідник — Володимир Бакун.

З ЖИТТЯ ФУТБОЛЬНИХ ЗІРОК СВІТУ

Черговий фільм з участю Пеле

Понад 100.000 глядачів, що зібралися на велетенському стадіоні Мараканя в Бразилії оплескували з ентузіязмом Едсона Арантеса де Насіменто-Пеле, який зайняв місце воротаря. Прихильників Пеле попередили, що на стадіоні знімають черговий фільм з участю Пеле. Фільмове акторство Пеле є його другою професією.

Чотири мільйони за футбольну зірку

Відомий французький клюб з Парижу „Расінґ", який повернув до найвищої ліґи Франції, набув нового футболіста з арґентинського клюбу „Рівер Плейт" за суму 4 міль. дол. Цим змагуном є Ензо Франческолі, футболіст збірної Уруґваю.

Завдяки молокові

Одним з найкращих напасників на світовому чемпіонаті в Мехіко був змагун збірної Англії Лайнікер. Вже 18 річним він дебютував в клюбі „Лестер" і нічим особливим не відзначався. Одначе вперто й завзято тренував і... пив щоденно по три літри молока. Висота цього футболіста 180 цм. вага 77 кг.

Перехід Бріґеля

Г. Берігель, один з кращих змагунів збірної Західньої Німеччини, в минулому сезоні змагався в італійському клюбі Верона. В наступному сезоні він виступатиме в „Сампдорії", Ґенуа.

Один з кращих змагунів Данії, Берґреєн, змагатиметься в складі клюбу „Рома" в Італії.

В складі чемпіона Англії не було англійців?

В заключних змаганнях минулорічного футбольного сезону, в якому відомий клюб Ливерпул здобув звання чемпіона, в його складі не було ні одного англійського футболіста. У вирішальних за чемпіонат змаганнях виступало чотири шкоти, три ірляндці і по одному змагунові з Валії, Данії, Південної Африки і Зімбабве.

Збірна світу

Згідно з традиційним вибором акредитованими журналістами на світовому футбольному чемпіонаті в Мехіко до символічної збірної світу ввійшли: Шумахер (Зах. Німеччина), Жосімар (Бразилія), Сезар (Бразилія), Босі (Франція), Аморо (Франція), Фернандез (Франція), Кулеманс (Бельгія), Марадоня (Арґентина), Ігор Беланов (СССР), Карека (Бразилія), Лавдруп (Данія). Згідно з опінією Анрі Мішеля (збірна Франції); Ігор Беланов — це неоцінений футболіст, мрія будь-якої дружини і будь-якого тренера. Я заздрю Лобановському".

Львівські „Карпати"

Львівські „Карпати" продовжують виступати в першій лізі СССР, в якій є 24 клюби. Досі „Карпати" відбули 19 змагань і в показнику табелі ігор займають дев'яте місце. На місце тренера Булгакова призначили його заступника Андрія Карімова. В складі „Карпат" виступають: Расулов, Шиповський, Береський — воротарі, Пасічник, Буняк, Когут, Журавчак, Сиверін — оборонці, Гамалій, Рафальчук, Кулішевич, Дубровний, Войтюк, Тищенко, Іванов — помічники, Бандура, Кухлевський, Лендел, Гій, Малишенко, Боднарчук, Шквирін — напасники.

(от)